

dybere indignerede, end at de kunne lade saa velsignede Handlinger følge ovenpaa Indignationen, saa er det fortaaeligt for mig, at Regjeringen kan fristes til en Gang imellem at lade sin Ordfører tale til et Folkething paa denne Maade, thi deri har det ærede Medlem fra Stege (Bøssen) Ret, saaledes taler konstitutionelle Ministre aldrig til Deputeretskamret, aldrig! Men det ærede Medlem skulde saa have tilføiet, at der gives heller aldrig et Deputeretskammer, et Underhus, eller hvad man nu vil kalde det, saa godmodigt, saa eftergivende, saa imødekommende som det danske Folkething. Det skulde glæde mig, om Forhandlingerne i Dag, navnlig fra Ministeriets Side gjennem dets Ordfører gaabede Vinene paa dem, der nu i et Par Aar have troet, at nu var der Fred og ingen Fare; nu skulde de Alle falde hinanden i Armene, vi skulde, under Anerkjendelse af Provisionspolitikken, gaa over til at leve i velsignede Forhold, saa at de nu maa erkjende den Sandhed, at det Folk, der ikke vil holde ud i Kampen for Friheden, faar at miste den, og at der ikke er Noget som helst bundet ved den nye Forligspolitik, som man den Gang udenfor Valgdagen etablerede. Hvis man da atter vil have sin Frihed og sin Grundlov reddet, saa er det nødvendigt at tage fat paa en helt anden Maade. Man faar slet ikke Agtelse for et Folkething, der ikke har andet Svar paa en starr, paa en haanende Tiltale, paa den stærpeste Fremsettelse af den Doktrin, den Theori, at naar Folkethinget ikke vil bevilge, hvad Regjeringen forlanger, eller i alt Fald faar Landstinget med til, saa er Regjeringen fri og kan tage ikke blot, hvad den har forlangt, men meget Mere paa forventet Tillægsbevilling — som den aldrig venter at faae — ikke har andet Svar paa dette end det, stadig væk, Aar efter Aar at være mere og mere imødekommende mod dette Princip og dette Princip's Venner, den nuværende Regjering, og endog stiger til den, at den maa med Fornøielse blive. Et saadant Folkething kan i Virkeligheden ikke vente sig Andet, end hvad vi i Dag have hørt af denne Regjerings ndtrykte Billede, dets egentlige og rigtige Ordfører, som med større Kraft og Klarhed end de fleste andre af Ministeriets Medlemmer kan sige det, har fremfat, hvad Alle holde paa, og hvad hele

Reaktionen med Ministeriet i Spidsen leber paa. Jeg veed ikke, om denne Erkjendelse nu er kommen til Stede hos Flertallet her i Salen, eller om vi fremdeles skulle berømme de Underværker, som man venter sig af Eftergivenheden ligeoverfor dette Ministerium, jeg veed det ikke, og det er mig ogsaa temmelig uvedkommende. Men det venter jeg, at der skal være Folk i tusindvis udenfor denne Sal, som skulle drage Lære af Ministeriets Stilling ogsaa i dette Spørgsmaal og komme til Erkjendelse af, at man i Virkeligheden ved den søde Tale om Eftergivenhed og Forlig i de sidste Par Aar har faaet, om jeg saa maa sige, kastet Blaar i Vinene, og at det nu er paa Tide at tage Steen i en anden Haand.

Sage: Jeg havde selvfølgelig ikke tænkt at tage Del i denne Debat, men jeg vil dog afgive en Erklæring med Hensyn til, at det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bøssen) mente, at Alle i denne Sal skulde have forundret sig over den ærede Ministers Udtalelser. Ja, Forundring er jo nu Noget, man ikke kan diskutere om. Jeg for mit Vedkommende vil udtale paa mine egne Vegne, at saaledes som jeg har opfattet Forholdene, og saaledes som de have udviklet sig, har det været nødvendigt for enhver Regjering, der vilde have Navn af Regjering, at træde til og varetage Statens alvorligste Interesser paa saadanne Punkter, hvor de blive forsumte under de politiske Stridigheder. Naar den politiske Strid udvikler sig saaledes, som den har gjort det i vort Land, saa er det klart, at baade Patriotismen løves og Sandjen for, hvad der er nødvendigt, ligeledes, saa at det er umuligt, naar en Regjering ikke vil paadrage sig et Ansvar, da at slyde dette fra sig, naar Beslutningen ligger i Strid indhrydes. Derfor vil jeg blot udtale som min personlige Overbevisning, at Regjeringen har handlet patriotisk. Jeg for mit Vedkommende taffer den, fordi den har taget Ansvar paa sig i en saa alvorlig Sag, og jeg tror, at der blot er slet det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Holsten Ledreborg) for en Del Aar tilbage forudsaa vilde sse. Jeg vil, hvis den ærede Formand tillader det, oplæse de Par Linier, han den gang udtalte, da denne politiske Kamp var i